

Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog.
Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog.
Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds. /Mt. 6:19-21/

JELGAVAS SV. ANNAS
EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE

JELGAVAS SV. ANNAS DRAUDZES INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

Pelnu diena 2018

MĀCĪTĀJA UZRUNA

No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem. Un neapbēdināt Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai. Katrs rūgtums, ātrsirdība, dusmas, bāršanās un zaimi, vispār katra ļaunprātība lai ir tālu no jums. Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis.
/Ef. 4:29-32/

Mīļie, brāļi un māsas Kristū!

Jāņa ev. 13. nodaļā no 4. līdz 7. pantam mēs lasām: "Viņš ceļas no vakariņām, noliek drēbes, ņem priekšautu un apsien to; pēc tam ielej ūdeni traukā un sāk mācekļiem kājas mazgāt, un tās žāvēt ar priekšautu, ko Viņš bija apsējis. Kad Viņš nāk pie Sīmaņa Pētera, tas Viņam saka: "Kungs, vai Tu man mazgāsi kājas?" Jēzus atbildēja viņam: "Ko Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi." Kāju mazgāšana burtiskā veidā simbolizē grēku piedošanu. Tā ir pazemošanās un kalpošana atbrīvojot. "Ja jūs piedosiet cilvēkiem viņu vainas, arī Debestēvs piedos jums jūsu grēkus. Bet ja jūs nepiedosiet cilvēkiem, jūsu Tēvs nepiedos jums jūsu grēkus," saka Jēzus Mateja ev. 6:15. Lai mēs spētu piedot citiem, mums ir pašiem jāsaņem piedošana. Ir viegli piedot lietas, kas neaizskar mūsu sirdi. Teiksim: "Piedod man, ka apēdu tavas vakariņas! Vai arī, lūdzu, piedod, ka sasmērēju tavas kurpes!" Bet kā būtu: "Lūdzu, piedod man, ka bezatbildīgi sēdos pie stūres dzērumā un sakropļoju tavu dzīvi!" Lielai daļai no mums kājas ir tikai nedaudz netīras, bet, kā būtu mazgāt kājas, kuras ir mēnešiem nekoptas, ar dažādām slimībām un smakām? Mēs visi Dieva acīs esam ar šādām acīm, jo vieta, kur Viņš mīt, ir svēta un šķīsta. Jēzus bija bez grēka, bet piedeva

mums, jo ļoti mūs mīlēja. Vai tu ticī, ka Jēzus vēlas mazgāt tavas kājas, vai arī kā Pēteris sauksi: "Nemūžam Tu man nemazgāsi kājas!" Kamēr esam savā nepiedošanā, nespējam ieraudzīt to, kāpēc būtu jāsaņem piedošana un kāpēc ir jāpiedod tiem, kas mums ir parādā. Taču Kristus noliecas pie mums un aicina šo žēlastību saņemt ticībā. Uzticies, izvērtē savu dzīvi šajā klusajā gavēņa laikā! Kas tieši tev traucē atraišties? Varbūt bailes no tā, ka neesi cienīgs, vai arī tavs lepnums, vai ierastais jautājums: "Kas man par to būs?" Kristus uzvara pār nāvi un grēku mums nozīmē pilnīgu brīvību un savienošanos ar Viņu caur Svēto Garu. To sauc par "svētdzīvi" jeb "svēttapšanu". Debesu Tēvs vēlas, lai esam pilnībā brīvi, bet šī brīvība ir iespējama tikai caur Kristus piedošanu. Tāpēc nākamreiz, kad iesi grēksūdzē pie Viņa altāra, savā sirdī saki:

"Jēzu Kristu, dzīvais Dieva Dēls, Tu man esi nepieciešams! Esi man, grēciniekam, žēlīgs un piedod man, kā es piedodu šajā brīdī tiem, kas man ir parādā!" Un ticī, ka Dieva Dēls ir tas, kurš spēj cilvēkam grēkus piedot un dāvāt mūžīgo dzīvību!

Psalma 34:16-19 ir teikts: "Tā Kunga acis vēro taisnos, un Viņa ausis uzklausa viņu palīdzības saucienus. Tā Kunga vaigs ir vērstus dusmās pret visiem, kas dara ļaunu. Viņš izdeldēs viņu piemiņu no zemes virsus. Kad taisnie sauc, tad Tas Kungs viņus uzklausa un viņus izglāb no visām viņu bēdām. Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauztas sirdis, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts." Āmen.

Kaspars KOVAĻOVS,
Jelgavas Sv. Annas draudzes mācītājs

“Tiem, kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā, un to, kas neiznīkst, Viņš (Dievs) dos mūžīgu dzīvību. Bet pār tiem, kas ir spītīgi un neklausā patiesībai, bet seko netaisnībai – dusmas un bardzība!” /Rm.2:7-8 /

Cilvēki nav nopietni pārdomājuši ne grēka nopietnību, ne Dieva majestātiskumu. Lai to tagad darītu, mums jāaplūko četri galvenie biblišie principi, proti, grēka nopietnība, cilvēka morālā atbildība, patiesa un nepatiesa vaina un Dieva dusmība. Tā mēs sevi secīgi redzēsim kā grēcīgus, neatbildīgus, vainīgus un pazudušus.

Grēka nopietnība

Vārdā “grēks” ir ietverts objektīvs kritērijs – vai nu standarts, ko nenasiedzam, vai robeža, ko apzināti pārkāpjam. Svētajos Rakstos ir teikts, ka šo kritēriju vai ideālu ir iedibinājis Dievs. Tas faktiski ir Viņa morālais likums, kas izsaka Viņa reliģisko raksturu. Taču tas nav tikai Viņa paša esības likums; tas ir arī mūsu likums, jo Dievs pats ir to likumu devējs, kurus mēs pārkāpjam, un grēks ir sacelšanās pret Viņu.

Viņš mūs ir radījis pēc Savas līdzības un, to darīdams, ir ierakstījis Viņa likuma prasības mūsu sirdīs (Rm.2:15). Šī iemesla dēļ pastāv svarīga atbilstība starp Dieva likumu un mums pašiem, un īstenot grēku nozīmē pastrādāt “nelikumību” (“netaisnību”, 1.Jņ.3:4), neievērojot mūsu pašu augstāko labklājību, kā arī Dieva autoritāti un mīlestību.

Rakstos uzsvārs ir vērst uz grēka bezdievīgo egocentrismu. To, ko Jēzus sauca par pirmo un augstāko bausli, pārkāpj ikviens grēks – ne tikai nemīlot Dievu ar visu savu būtību, bet aktīvi atsakoties atzīt un paklausīt Viņam kā Radītājam un Kungam. Mēs esam noraidījuši atkarības stāvokli, kas ir ietverts faktā, ka esam radīti, un mēģinājuši iegūt neatkarību. Vēl sliktāk, esam uzdrīkstējušies pasludināt savu patstāvību, savu autonomiju, pretendējot uz vietu, ko ieņem vienīgi Dievs.

Grēks nav nožēlojams vispārpieņemto standartu pārkāpums; tā būtība ir naidīgums pret Dievu (Rm.8:7), kas izpaužas aktīvā pretestībā pret Viņu. To cilvēki ir izteikuši ar vārdiem “tiksim vaļā no Dieva tā Kunga”, lai liktu sevi Viņa vietā ar augstprātīgu “Dieva visvarenības garu”. Grēks ir nepakļaušanās, augstprātība, vēlme būt vienlīdzīgam ar Dievu, apgalvojums par cilvēka neatkarību iepretim Dievam, autonoma prāta, morāles un kultūras izveidošana. Ikviens paveiktais grēks ir gara sacelšanās pret Dievu izpausme (atšķirīgos apziņas līmeņos).

Grēks ir neapšaubāmi agresīva īpašība – nežēlība, sāpināšana, aizbēgšana no Dieva un no pārējās cilvēces, daļēja atsvešināšanās vai sacelšanās akts.... Grēkam ir apzināts, izaicinošs un neuzticams raksturs – kāds tiek izaicināts, aizvainots vai sāpināts.

Cilvēka morālā atbildība

Cilvēkiem ir izvēles brīvība, un viņi ir atbildīgi par izdarīto izvēli. Mēs neesam automāti, kas var vien mehāniski atsaukties uz saviem grēkiem, vidi vai pat Dieva žēlastību. Mēs esam individuālas būtnes, ko radījis pats Dievs.... Turklāt tas, ko Dievs mums devis, nav jāuzskata par statisku dāvanu. Mūsu raksturu var uzlabot. Mūsu uzvedība var mainīties. Mūsu uzskati var nobriest. Mūsu talantus var pilnveidot.... Mēs patiesi esam atšķirīgi....

Bībelē spēcīgs uzsvārs tiek vērst uz mūsu mantojuma ietekmi, uz to, ka mēs esam “Ādamā”. Iedzimtā grēka doktrīna nozīmē, ka pati mūsu mantotā daba ir sabojāta un egocentriska izkropļota. Jēzus mācīja, ka no “iekšienes, no cilvēka sirds” iziet jaunas domas un rīcība (Mk.7:21-23).

Nav pārsteidzoši, ka Viņš aprakstīja grēcinieku kā “grēka vergu” (Jņ.8:34). Mēs faktiski atrodamies pasaules (sabiedrībā valdošo tendenču un viedokļa), miesas (mūsu kritušās dabas) un velna (dēmonisko spēku) verdzībā. Raksti atzīst šo varu nopietnību un spēku, kas patiesi mazina mūsu atbildību.

Tādēļ, ka Dievs zina, “kādi radījumi mēs esam”, un atceras, “ka mēs esam pīšļi”, Viņš ir pacietīgs ar mums, nesteidz dusmoties un “nedara mums pēc mūsu grēkiem” (Ps.103:10,14). Līdzīgi Dieva Mesija – Jēzus Kristus ir lēnprātīgs pret vājajiem, atsakoties salauzt ielūzušas niedres vai izdzēst kvēlojošus degļus (Jes.42:1-3; Mt.12:15-21).

Dievs arī atšķir grēkus, kas veikti nezināšanas dēļ, no grēkiem, kas darīti apzināti un ar iepriekšēju nodomu (Lk.23:34; Ap.d.3:17; 1.Tim.1:13).

Tajā pašā laikā bibliiskais atzinums, ka mūsu atbildība ir samazināta, nenozīmē, ka tā ir iznīcināta. Gluži pretēji – Raksti mūs joprojām uzlūko kā morāli atbildīgas personas, tā liekot izvēlēties starp “dzīvību un labumu, nāvi un ļaunumu”, starp dzīvo Dievu un elkiem (5.Moz.30:15-20; Joz.24:15).

Tiesa, Jēzus arī teica: “Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs”. Tomēr jāuzsver fakts, ka Viņš to sacīja vien tad, kad iepriekš bija teicis: “Jūs negribat nākt pie manis” (Jņ.6:44; 5:40).

Kāpēc cilvēki nenāk pie Kristus? Vai tāpēc, ka viņi “nevar”, vai arī tāpēc, ka nevēlas? Jēzus mācīja, ka ir abējādi. Un šajā “nevar” un “nevēlas” ir atrodama izšķirošā pretruna starp dievišķo neatkarību un cilvēcisko atbildību. Tomēr, lai kā arī mēs to izteiktu, nav jāizslēdz neviena no abām daļām.

Mūsu atbildība Dieva priekšā ir neatņemams cilvēciskā goda aspekts. Tās pretējā izpausme būs redzama tiesas dienā. Nevienam netiks notiesāts bez tiesas. Visi cilvēki – lieli un mazi, lai arī kāds būtu viņu sociālais statuss – stāvēs Dieva troņa priekšā nevis satriekti un iebiedēti, bet saņēmuši pēdējo cieņas apliecinājumu cilvēka atbildībai, katram sniedzot atskaiti par to, ko viņš vai viņa ir darījis.

Cilvēks ir jāuzlūko kā “domājoša būtne ar personīgo gribu” atsaucīga un atbildīga Radītāja priekšā. Atbildība nav cilvēka esamības piedeva, bet tās būtība. Cilvēks ir atbildīgs par savu ļaunumu un grēku.

Patiesa un nepatiesa vaina

Ja cilvēki ir grēkojuši (viņi to ir darījuši) un ja viņi ir atbildīgi par saviem grēkiem (viņi ir atbildīgi), tad viņi ir vainīgi Dieva priekšā. Vaina gluži loģiski ir saistīta ar grēku un atbildību. Savas vainas dēļ mēs esam rīkojušies nepareizi, un tāpēc par savu noziegumu mums ir jānes taisns sods.

Vēstulē romiešiem apustulis Pāvils iedala cilvēkus trīs grupās. Pirmā cilvēces daļa Dieva spēku un godību zināja no Viņa darbiem un Viņa svētumu – no savas sirdsapziņas –, bet viņi atteicās dzīvot saskaņā ar savu zināšanu. Tā vietā viņi Dieva godināšanu aizstāja ar elku pielūgsmi. Šī iemesla dēļ Dievs viņus nodeva izvīrtībai un cita veida antisociālai uzvedībai (Rm.1:18-32). Otrā cilvēces daļa, ko Pāvils uzrunā, ir paštaisnā pasaule, kurai Dieva likumu zināšana ir balstīta vai nu Rakstos (jūdi), vai viņu sirdīs (pagāni). Jebkurā gadījumā viņi nedzīvo saskaņā ar savu zināšanu (Rm.2:1-16). Trešā daļa ir īpaši jūdu pasaule, kuras locekļi lepojas ar savu zināšanu un morālajām pamācībām, ko tie sniedz citiem. Tomēr tieši tam likumam, ko viņi māca, viņi arī nepaklausā, tādēļ viņu privilēģētais stāvoklis kā Dieva derības ļaudīm tos neatbrīvo no Dieva soda (Rm.2:17-3:8). Mums nevienam nav attaisnojuma, jo mēs visi esam zinājuši savu pienākumu, taču nepildījām to. Ikviens iebildums ir aplūcināts, un visa pasaule ir vainīga un atbildīga Dieva priekšā (Rm.3:19-20).

Vai tas nav diezgan slimīgs uzskats? Kristiešus bieži kritizē (un arī evaņģēliskos kristiešus visnotaļ) par to, ka viņi nemitīgi runā par grēku un, īpaši evaņģelizācijā, mēģina radīt citos vainas apziņu. Galu galā Jēzus aizstāvēja Savu koncentrēšanos uz "muitniekiem un grēciniekiem", sakot: "Veseliem ārsta nevajag, bet neveselīem". "Es neesmu nācis aicināt (atgriezties no grēkiem) taisnus," Viņš piebilda, "bet grēciniekus" (Mk.2:17). Tomēr mēs enerģiski noliedzam, ka baznīcas loma ir "padarīt" cilvēkus slimus, lai tad viņus atgrieztu. Tā vietā mums jāliek viņiem apzināties savu slimību, lai viņi vērstos pie Lielā Ārsta.

Tie, kas pasludina sevi par bezgrēcīgiem un bezvainīgiem, ir vēl slimāki. To manipulēšana ar sirdsapziņu, tās nosmacēšana un pat "piededzināšana" (1.Tim.4:2), lai izvairītos no tās apsūdzību sāpēm, cilvēkus padara nejūtīgus pret pestīšanas nepieciešamību. Vai tas ir veselīgi vai neveselīgi – uzstāt uz grēka nopietnību un nepieciešamību pēc izpirkuma likt cilvēkiem justies atbildīgiem par viņu rīcību, brīdināt par dievišķo sodu un mudināt nožēlot, atgriezties un pievērsties Kristum? Tas ir veselīgi. Ar grēku katram cilvēkam jānodarbojas savas sirds dziļumos. Cilvēki ir morāli atbildīgas būtnes. Samazināta atbildība vienmēr ir cieši saistīta ar samazinātu cilvēcību. Kad atzīstam grēku un vainu, saņemam Dieva piedošanu. Neveselīga ir katra sliksana vainā, kas neved pie grēksūdzes, nožēlas, ticības uz Jēzu Kristu un Tā – piedošanas. Svētais Gars nāca, lai "pārliecinātu pasauli par grēku" (Jņ.16:7-8). Vienīgi Dievs var izpirkt mūsu grēkus, un patiesi – Viņš to ir darījis caur Kristu. Savukārt tikt sodītiem, lai arī cik bargi, tāpēc ka mēs to esam pelnījuši, tāpēc ka mums "būtu bijis jāzina", nozīmē, ka pret mums izturas kā pret cilvēkiem, kas radīti pēc Dieva līdzības.

Dieva svētums un dusmība

Tas, ka Dievs ir svēts, ir bibliiskas reliģijas pamatā. Tāpat arī secinājums, ka grēks ir nesavienojams ar Viņa svētumu. Viņa acis ir "pārāk šķīstas", lai skatītu ļaunumu, un Viņš nevar paciest varas darbus. Šī iemesla dēļ grēki faktiski mūs šķir no Viņa, tā ka Viņa seja no mums ir apslēpta un Viņš atsakās uz klausīt mūsu lūgšanas (Hab.1:13; Jes.59:1-8). Cieši saistīta ar Dieva svētumu ir Viņa dusmība, kas faktiski ir Viņa svētā reakcija uz ļaunumu. Mēs, protams, nevaram to noliegt, sakot, ka dusmības Dievs attiecas uz Veco Derību, bet Jaunās Derības Dievs ir mīlestība, jo Dieva mīlestība ir skaidri

redzama Vecajā Derībā, tāpat kā Viņa dusmība – Jaunajā (Mk.3:5). Dieva dusmas ir pilnīgi šķīstas un nepiesārņotas ar tiem elementiem, kas padara cilvēka dusmas grēcīgas. Dievišķās dusmas ir nemitīga, nemainīga pretestība, ko rosina vienīgi ļaunums un kas izpaužas tā nosodīšanā. Dievs ir pilnīgi brīvs no personīga naidīguma vai atriebīguma.

Bibliskajiem Dieva svētuma un dusmības jēdzieniem kopīgs ir tas, ka tie nevar pastāvēt kopā ar grēku. Dieva svētums atklāj grēku; Viņa dusmība tam pretojas. Rakstos tiek izmantotas vairākas spilgtas metaforas, kas paskaidro šo nepielūdzamo faktu. Pirmā ir augstums. Radības un derības Dievs Bībelē tiek saukts par Visaugstāko Dievu, Jahve Visaugstākais (piem. 1.Moz.14:18-22; Ps.7:18; 9:3; 21:8; 46:5; 47:3; 57:3; 83:19; 92:9; 93:4; 113:5; Mih.6:6; Dan.3:26; 4:32,34; 5:18-21; 7:18-27). Viņa neizmērojamā paaugstināšana izsaka gan Viņa augstāko varu pār tautām, zemi un visiem dieviem (piem.Ps.97:9; 99:2), gan Viņa nepieejamību grēciniekiem. Tiesa, Viņa tronis tiek saukts par "žēlastības troni", un ap to ir Viņa derības apsoliņuma varavīksnes loks. Viņš pats ir Augstais un Paaugstinātais, jo debesis ir Viņa tronis un zeme – Viņa kāju pamesls; tāpēc grēciniekiem nevajadzētu būt pārdošiem (Ebr.4:16; Atkl.4:3; Jes.6:1; Ap.d.7:48-49). Tiesa gan, Viņš nolaižas pie nožēlas pilnajiem un pazemīgajiem, kas atrod drošību Viņa ēnā, bet lepnus grēciniekus Viņš pazīst tikai "no tālienes" un Viņš nevar ciest augstprātīgos, lepnos un pāri visam paceltos skatienus (Jes.57:15; Ps.91:1,9; 138:6; Sal.pam.21:4; Jes.10:12). Otrā ilustrācija ir attālums. Bībelē ir ietvertas daudzas pavēles ievērot distanci. Dievs ir grēciniekiem nesasniedzams. Grēcinieki nevar tuvoties Visvētājam Dievam nesodīti. Pēdējā dienā tie, kas nebūs atraduši patvērumu un šķīstīšanu Kristū, dzirdēs visšausmīgākos no vārdiem: "Eita nost no Manis" (piem.Mt.7:23; 25:41).

Trešā un ceturtā ilustrācija svētā Dieva nepieejamība grēciniekiem ir gaismas un uguns. Spilgta gaisma padara aklu, un uguns karstumā viss tiek iznīcināts. "Dievs ir gaisma", un "mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina". Abi atrunā, patiesi, attur, lai nepienākam par tuvu. Un tiem, kas to tīši noraida, ir tikai "briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums, kas aprīs (Dieva) pretiniekus... Briesmīgi ir krist dzīvā Dieva rokā!"

(1.Jņ.1:5; Ebr.12:29 (sal. ar 5.Moz.4:24); 1.Tim.6:16; Ebr.10:27,31). Piektā metafora ir visdramatiskākā. Tā norāda, ka svētais Dievs tikpat apņēmīgi noraida ļaunumu kā cilvēka ķermenis indi, to izvemjot. Tā tiek lietota arī Jaunajā Derībā, kad Jēzus draud "izspļaut" remdenos Lāodikijas draudzes ļaudis no savas mutes, grieķu vārda burtiskā nozīme ir "izvemt". Dievs nevar paciest grēku un liekulību. Tie Viņā izraisa ne tikai nepatiku, bet riebumu. Tie Viņam ir tik pretīgi, ka Viņam no tiem jātiek valā. Viņam tie jāizspļauj vai jāizvemj (3.Moz.18:25-28; 20:22-23; Ps.95:10; Atkl.3:16).

Visas piecas metaforas ilustrē pilnīgo dievišķā svētuma un cilvēciskā grēka nesavienojamību, tomēr modernajam cilvēkam šādi uzskati ir sveši. Vairumam mūsdienu cilvēku patiktu, ka Dievs Savā tolerancē ir iecietīgs pret mūsu pārkāpumiem. Viņš varētu būt lēnprātīgs, laipns, piekāpīgs, un Viņam nebūtu tik spēcīgu atbildes reakciju. Mēs pat baznīcā nespējam ieraudzīt Dieva majestātiskumu. Mūsos ir daudz sekluma un vieglprātības. Mēs šodien nemetamies ceļos, nemaz nerunājot par mešanos zemē pazemībā Dieva priekšā. Mēs aizstaigājam pie Dieva, lai pieprasītu Viņa aizbildniecību un draudzību; mums neienāk prātā, ka varētu mūs aizsūtīt prom.

Mums ir nepieciešams atkal uz klausīt apustuļa Pētera vārdus: "Un, kad jūs To piesaucat kā Tēvu, kas cilvēka vaigu neuzlūkodams, spriež tiesu pēc ikkatra darba, tad pavadiet bijībā savas svešniecības laiku" (1.Pēt.1:17). Tā kā grēks neizraisa mūsos dusmību, mēs neticam, ka tas izraisa Dieva dusmību. Ja pazeminām Dievu līdz mūsu līmenim un paaugstinām sevi līdz Viņa līmenim, tad, protams, neredzam nepieciešamību pēc pestīšanas. No otras puses, kad esam skatījuši Dieva svētuma godību un esam Svētā Gara pārliecināti par savu grēku tā, ka drebam Dieva priekšā un atzīstam, ka esam "elli pelnījuši grēcinieki", tad un tikai tad parādās krusta nepieciešamība.

Dievam ir ne tikai jārespektē mūs kā atbildīgas personas, kādas mēs arī esam, bet Viņam ir arī jārespektē Sevi kā Svēto Dievu, kāds Viņš ir.

Dieva Svētā Gara vadībā sagatavoja:
draudzes locekle Silvija PALMBAHA.

Izmantotā literatūra:
Bībele.

Džons Stots. Kristus Krusts. Luterisma mantojuma fonds Rīga, 2010.

leteikums skatīt iepriekšējās publikācijas Sv. Annas draudzes informatīvajos izdevumos vai izdales materiālos: Jūnijs 2017 "Zināsim, lai dzīvotu!"; Advents 2017 "Gars, dvēsele, miesa".

PĀRDOMAS

„Tā arī Es jums saku: lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, tad jums taps atvērts. Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs. Kur būtu kāds tēvs jūsu starpā, kas dotu savam dēlam čusku, kad tas lūdz tam zivi? Jeb skarpiju, kad tas lūdz olu? Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?”
/ Lk. 11:9-13/

Ja mēs esam bērni, tad es šo Jēzus uzmundrinājumu lūgt un sagaidīt atbildes iedomātos šādi: es lūzdu savam tēvam konfektes. Man var atbildēt šādos veidos:

1. Neko nesāņemu. Varbūt tēvs mani nedzirdēja? NĒ, es zinu, ka mans Tēvs vienmēr mani dzird. Jā, es saprotu, es nedrīkstu ēst konfektes. Paldies Tev, Tēvs, ka rūpējies par mani!
2. Tēvs man ir iedevis konfektes, bet ne tādas kā gribēju. Tēvs mani tomēr grib iepriecināt, bet zina, ka tieši tās, kuras lūzdu es nedrīkstu ēst. Paldies tev Tēvs, ka tu zini ko es nedrīkstu, bet tomēr gribi mani iepriecināt!
3. Tēvs man iedod to, ko lūzdu, jo redz, ka tas ir arī pēc Viņa gribas. Alleluja! Paldies tev Tēvs!
4. Esmu saņēmusi konfekti, bet attinot papīriņu tas ir tukšs, vai arī ietīts kaut kas neēdams. Zini – šī nav atbilde no Tēva, jo Jēzus ir teicis, ka mūsu Tēvs grib mums tikai labu, nevis sāpināt.
5. Es lūzdu konfektes, bet Tēvs man iedāvina šokolādes torti, jo Viņš mums var dot daudz vairāk, kā mēs lūdzam un iedomājamies.

Dievs Tevi mīl!

Sagatavoja draudzes locekle
Evija MAUŠEVICA

REKOLEKCIJAS

„Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavš Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!”
/Jes. 41:10/

2018. gada 24.–25. februārī Bruknas muižā notiks rekolekcijas mūsu draudzes locekļiem par tēmu „NEBĪSTIES, JA ESI PAGURIS!”.

Aicinām pieteikties ikvienu kopīgai sadraudzībai un svētīgai laika pavadīšanai ar Dievu un vienam ar otru.

Atrašanās vieta: Bruknas muiža (Brukna-1, Dāviņu pag., Bauskas nov.)

Ierašanās ap plkst. 10:00-11:00 sestdien 24. 02. 2018.

Noslēgums aptuveni plkst. 16:30 svētdien 25.02.2018.

Pieteikšanās līdz 2018. gada 16. februārim draudzes kancelejā pie Ineses PREIKŠAS.

Dalības maksa 24,00 EUR, kurā iekļauta nakšņošana, ēšana (1 kafijas pauze, divas pusdienas, vakariņas un brokastis).

Rekolekciju lekcijas vadīs Rinalds DOMBROVSKIS, Uģis ZIEMELIS, priesteris Andrejs MEDIŅŠ.

Līdzī nemamās lietas: gultasveļa (spilvendrāna, palags, pārvalks, dvielis), maiņas apavi, siltas zeķes, kāda siltāka jaka, personīgās higiēnas piederumi, atvērta sirds, labs garastāvoklis, Bībele, piezīmju papīrs, rakstāmais, vēlams līdzī ņemt termokrūzi var paņemt līdzī kādu našķi, kafiju, tēju kopīgai sadraudzībai.

Jautājumu gadījumā zvanīt Ingai ANDERSONEĪ – PENČUKAI (29210782)

DRAUDZES KONTAKTI UN REKVIZĪTI

Jelgavas Svētās Annas evaņģēliski
luteriskā draudze:

Adrese: Lielā iela 22a, Jelgava, LV-3001

Kancelejas tālr.: 29123969

E-pasts: info@jelgavasannasbaznica.lv

Mājaslapa: www.jelgavasannasbaznica.lv

Rekvizīti ziedojumiem:

Reģ. Nr. 90000159053

Banka: A/S Swedbank

Bankas kods: HABALV22

Konts: LV48HABA0551004912591

AKTUĀLA INFORMĀCIJA

Otrdienas

Katru otrdienu plkst. 10.00 draudzes dāmas uzkopj baznīcu, bet 12:00 pulcējas draudzes namā uz svētbrīdi un sadraudzību.

Trešdienas

Bērnu ansamblis baznīcā no plkst. 17.00 – 18.00. Vadītāja Māra ANSONSKA (22331718).

DIEVKALPOJUMS PLKST. 18:00.

Pēc dievkalpojuma no 04. februāra plkst. 19:00 iesvētes kursa nodarbības.

Ceturtdienas

Plkst. 18.30 baznīcā notiek kora mēģinājumi. Diriģents Andris JANSONS (26114054).

Piektdienas

Bērnu ansamblis baznīcā no plkst. 17.00 – 18.00. Vadītāja Māra ANSONSKA (22331718).

Slavēšana baznīcā no plkst. 17:00 – 19:00.

Sestdiena

Zupas virtuve draudzes namā no plkst. 11.00, kur iespējams saņemt siltu ēdienu līdzņemšanai.

Svētdiena

Dievkalpojums plkst 10:00.

Pēc dievkalpojuma plkst. 12:00 Bībeles studijas draudzes namā. Vadītāji Rinalds DOMBROVSKIS (29111510) un Ilvars KALNIŅŠ (29242572)

Epasts: studijas@jelgavasannasbaznica.lv

Vakarā no 17:00 līdz 19:00. ir iespēja kopā ar draudzes brāļiem un māsām izkustēties sporta zālē. Koordinators Uģis ZIEMELIS (29174463).

KANCELEJA

Pirmdien: Brīvs

Otrdien: 10.00 - 15.00

Trešdien: 12.30 - 17.30

Ceturtdien: 14.00 - 19.00

Piektdien: 14.00 - 19.00

Katra mēneša II. sestdiena: 10.00 - 15.00

Katra mēneša II. svētdiena 12.00 - 15.00